

[Viggo Starcke.]

i øjeblikket ikke kan gennemføres på grund af Ruslands manglende tro til, at Østtyskland, som har stiftet nært bekendtskab med kommunismen, vil blive ved med at bevare sin forbindelse. Et forenet Tyskland, som ville slutte sig til den vestlige verden, ville styrke den vestlige verdens forsvar, men vil blive mødt med stor ængstelse fra russisk side. Et forenet Tyskland, som vil slutte sig til den østlige verden, vil betyde, at Vesteuropa er færdigt.

Alle de vanskeligheder, der består i bedømmelsen af alle disse muligheder, ligger i Tysklands, i Frankrigs, i Ruslands, i Amerikas og i alle de andre Atlantnationers forskellige bedømmelse af de forskellige muligheder; men hvis spørgsmålet bliver ved med at trække ud, tror jeg, at en hurtig og resolut beslutning på lighedens og tillidens og samarbejdets grund vil være det, der både vil tjene Danmarks interesser og helhedens interesse bedst. Men en sådan beslutning må ikke træffes, før alle større risici er afvejet mod alle mindre risici.

Det østrigske spørgsmål, hvori der ikke har kunnet findes en løsning, efter at der har været afholdt 260 møder, giver en en forestilling om, hvilke uhyre vanskeligheder der lægges i vejen for en fredelig løsning af verdensproblemerne. Den kolde krig, som Sovjetrusland i dag fører på to fronter, er forsåvidt ikke noget nyt; man har oplevet kold krig tidligere i verdenshistorien; men denne kolde krig udmatter og svækker Vesteuropa, fordi den kommunistiske verden kan spille sin strategiske magt ud både i Asien og i Europa, således at Frankrig, Storbritannien og De Forenede Stater spændes for snart det ene sted og snart det andet sted, mens det overalt er den østlige verden, der tager initiativet. Såvidt man hidtil har kunnet bedømme, går denne politik ud på at skabe så mange vanskeligheder og så mange fortrædeligheder som overhovedet muligt uden at fremkalde en storkrig. Man kan derigennem få en mistanke om, at denne stærke militærmagt afventer et belejligt øjeblik, hvor den vestlige verden er splittet, er rystet af kriser, eller hvor dens enighed er kompromitteret.

Jeg synes, at man fra ansvarlig side er for tilbøjelig til at se bort fra, at det mili-

tære samarbejde ikke er nok, at det diplomatiske samarbejde, som er mindre end det militære, heller ikke er nok, men at det økonomiske samarbejde er en nødvendighed.

I Atlantpagtens artikel 2 tilkendegives udtrykkeligt, at staterne vil søge at fjerne modsætningerne i deres internationale økonomiske politik, og at de vil fremme det økonomiske samarbejde imellem sig. Hvis der skal være nogen mening i denne politik, må den betyde et økonomisk samarbejde, som enten kan baseres på frihed og frigørelse af samhandelen eller på en stor superplanøkonomi, og her er vi fra vor side afgjort tilhængere af friheden. Vi mener ikke blot, at man skal afvente internationale konferencer og fælles internationale beslutninger, men også, at ethvert bidrag, som et hvilket som helst land giver til handelens frigørelse, vil styrke samarbejdet og fredsmulighederne imellem nationerne i den vestlige verden, først og fremmest indenfor Europa og dernæst indenfor hele Atlantsamfundet; men vi ønsker også frigørelsen udstrakt over jerntæppets grænse, fordi vi i den frie handel ser en af de væsentlige udveje til at afspænde konfliktmulighederne imellem øst og vest.

Den tidligere Marshalladministrator, Paul Hoffman, har stærkt påpeget, at mens Vesteuropas 280 millioner mennesker kun frembringer en årlig produktion til en værdi af 160 milliarder dollars, frembringer De Forenede Stater, som kun har 150 millioner mennesker, en produktion, der ligger helt oppe på en værdi af 260 milliarder dollars. Forklaringen herpå ligger hovedsagelig i, at De forenede Stater ikke lider under vanskeligheder i form af told eller restriktioner mellem de enkelte nordamerikanske fristater. På dette punkt ville Danmark være i stand til at yde et væsentligt bidrag til fremme af freden.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) sagde, at Danmark bør tilkendegive, at vi har kun eet formål: fredens bevarelse og undgåelse af krig. Hertil vil jeg gerne sige, at dette er et meget vigtigt formål, men det kan ikke være det eneste formål, for hvis det var det eneste formål, var intet jo lettere at opnå, nemlig under den forudsætning, at man ville opgive demokratiet, at man ville opgive friheden, at man ville opgive retfærdigheden. Jeg vil gerne spørge